

Arrest

nr. 81 094 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verworpen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 21 juli 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 22 juli 2009.

Op 2 april 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 juli 2010 met nrs. 46 497 en 46 498 worden de beroepen tegen deze beslissingen verworpen.

Op 5 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 2 november 2010 dienen verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 november 2010 dienen verzoekers bij de burgemeester van Huy een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag verworpen wordt. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkenen echter pas zijn aangekomen in België in juli 2009, en zij niet aantonen dat zij zich in een andere prangende humanitaire situatie (zoals bedoeld in 2.1 tot en met 2.6) bevinden, voldoen betrokkenen niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde van 19 juli 2009.

Het feit dat betrokkenen sedert juli 2009 op het Belgisch grondgebied verblijven; uitstekend geïntegreerd zouden zijn; zich in de Franse taal zouden kunnen verstaanbaar maken; bijkomend onderwijs zouden volgen teneinde hun taalkennis nog verder te kunnen uitbreiden; een inschrijvingsbewijs voorleggen van Alpha Mons-Borinage; vast werk zouden willen; kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verzoekers beweren dat zij omwille van enorme problemen in hun land waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden hun land dienden te ontvluchten doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen hun land omwille van enorme problemen dienden te ontvluchten volstaat niet als grond voor regularisatie.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat verzoekers in het bezit zijn van een medisch A.I., kan ook niet als een grond tot regularisatie worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Het beroep ingediend tegen de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd verworpen op 22.07.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk een jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat verzoeker de vermelding van het voorwerp van het beroep en het opschrift van het verzoekschrift formuleert als volgt: *"Verzoek tot nietigverklaring"*.

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Bijgevolg voldoet het opschrift van het verzoekschrift niet aan één van de in artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde opschriften en wordt het beroep geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In zoverre verzoeker in de verdere indeling van het verzoekschrift de schorsing van de bestreden beslissingen vordert, is het beroep niet ontvankelijk.

2.2. Derde, vierde, vijfde en zesde verzoekers zijn minderjarig.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd wordt aan eerste en tweede verzoekers, de ouders en aan de vier kinderen, derde tot en met zesde verzoekers. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch vierde, vijfde en zesde verzoeker beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk vijftien, dertien en acht jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste en tweede verzoekers optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van vierde, vijfde en zesde verzoeker onontvankelijk is. Derde verzoeker is bijna achttien jaar oud, zodat geacht kan worden dat hij over een voldoende onderscheidingsvermogen beschikt om een beroep in te stellen en het beroep in zijn hoofde wel ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel:

Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing zich baseert op de voorwaarden gesteld in de instructie van 19 juli 2009, edoch dient te worden onderstreept dat de voormelde instructie op datum van 11 december 2009 door de Raad van State vernietigd werd waardoor DVZ zich niet meer op kan baseren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook in die zin geenszins kan aanvaard worden.

Dat aangaande de elementen van duurzame lokale verankering geen enkel twijfel bestaat.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De verwerende partij stelt dat verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State. De verwerende partij meent dat deze instructie werd vernietigd omdat ze geen plaats meer liet voor appreciatie doordat meteen was voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. *In casu* is de bestreden beslissing echter geen beslissing houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid ervan. Inzake deze gegrondheid bevestigt de verwerende partij dat zij gebruik maakte van de instructie, binnen de ruime appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikt op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij wijst erop dat verzoekers niet aantonen dat er een schending is van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel door gebruik te maken van de criteria van de instructie. Waar verzoekers verwijzen naar de elementen van de duurzame lokale verankering, antwoordt de verwerende partij dat deze verankering niet volstaat om de aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond te laten verklaren. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op een verkeerde voorstelling van feiten waardoor de verwerende partij onzorgvuldig gedrag kan worden verweten.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de verwerende partij erop dat dit beginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoekers hebben aangehaald geen aanleiding geven tot regularisatie. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoeker heeft geen opmerkingen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 15 november 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Verzoekers voeren aan dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werd en niet meer kan worden toegepast.

Verzoekers hadden in hun aanvraag van 15 november 2010 volgende elementen inzake de gegrondheid van hun aanvraag aangehaald:

- duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen;
- instructie van de minister van migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009;
- verzoekers getuigen van een lokale verankering in België;
- ze zijn in het bezit van een attest van immatriculatie;

- ze zijn uitstekend geïntegreerd, kunnen zich verstaanbaar maken in de Franse taal en hebben duurzame sociale banden in België;

- de ouders volgen bijkomend onderwijs om hun talenkennis nog verder uit te breiden, de kinderen volgen in België onderwijs met goede resultaten;
- er kan niet getwijfeld worden aan hun integratie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er enerzijds wordt verwezen naar de vernietigde instructie en dat er anderzijds motieven worden gegeven die geen verband houden met deze instructie. Het motief dat verband houdt met de instructie is het volgende:

“Aangezien betrokkenen echter pas zijn aangekomen in België in juli 2009, en zij niet aantonen dat zij zich in een andere prangende humanitaire situatie (zoals bedoeld in 2.1 tot en met 2.6) bevinden, voldoen betrokkenen niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde van 19 juli 2009.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf deels ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aangaande de prangende humanitaire situatie. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarden inzake een prangende humanitaire situatie, zodat *in casu* voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

3.3.3. De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

De andere motieven van de bestreden beslissing zijn de volgende:

“Het feit dat betrokkenen sedert juli 2009 op het Belgisch grondgebied verblijven; uitstekend geïntegreerd zouden zijn; zich in de Franse taal zouden kunnen verstaanbaar maken; bijkomend onderwijs zouden volgen teneinde hun taalkennis nog verder te kunnen uitbreiden; een inschrijvingsbewijs voorleggen van Alpha Mons-Borinage; vast werk zouden willen; kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verzoekers beweren dat zij omwille van enorme problemen in hun land waardoor hun vrijheid en leven bedreigd werden hun land dienden te ontvluchten doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven.

Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen hun land omwille van enorme problemen dienden te ontvluchten volstaat niet als grond voor regularisatie.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het feit dat verzoekers in het bezit zijn van een medisch A.I., kan ook niet als een grond tot regularisatie worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A.I. hebben geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Het beroep ingediend tegen de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus’ van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd verworpen op 22.07.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk een jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing punt voor punt wordt ingegaan op de elementen die verzoekers hadden aangehaald in hun aanvraag en dat werd gemotiveerd inzake de integratie, de scholing en het attest van immatriculatie van verzoekers maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat deze elementen geen reden vormen om een verblijfsrecht toe te kennen. Door in het middel louter te vermelden dat *“aangaande de elementen van duurzame lokale verankering geen enkel twijfel bestaat”*, tonen verzoekers niet aan dat de hierboven vermelde motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding.

De motieven die geen betrekking hebben op de vernietigde instructie volstaan *in casu* op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Verzoekers voegen bij het verzoekschrift stukken die dateren van februari 2011. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De bestreden beslissing dateert van 21 januari 2011, zodat bij het nemen van deze beslissing geen rekening kon worden gehouden met deze stukken die zich op dat moment niet in het administratief dossier bevonden en die dateren van latere datum.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de stukken van het dossier en met de elementen die verzoekers hadden aangevoerd in hun aanvraag. De omstandigheid dat de gemachtigde op basis van deze elementen heeft geoordeeld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor een machtiging tot verblijf, getuigt op zich niet van onzorgvuldigheid. Verzoekers tonen niet aan met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; *cf.* ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers geweigerd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekers, maar houdt een beoordeling in van hun verblijfsaanvraag. Te dezen kunnen verzoekers niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET